

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบของการรับรู้ภาระงานต่อภาวะหมดไฟในการทำงานของพนักงานกลุ่มเจเนอเรชันวาย และเจเนอเรชันซี ในบริษัทบริหารสินทรัพย์แห่งหนึ่ง โดยมีค่าตอบแทนเป็นตัวแปรกำกับ โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการขออนุญาตแจกแบบสอบถามจำนวน 350 ชุด และได้แบบสอบถามกลับคืนมาจำนวน 325 ชุด หลังจากตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามและคัดแยกแบบสอบถามที่ใช้ไม่ได้ออก 13 ชุด จึงเหลือแบบสอบถามที่ใช้ได้จำนวน 312 จากนั้นนำข้อมูลมาทำการวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS ในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ออกเป็น ดังนี้

- 4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง
- 4.2 ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของการวิจัย
- 4.3 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร
- 4.4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมุติฐานการวิจัย

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลสถิติเชิงพรรณนาเพื่อแสดงข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ อายุ เพศ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อายุการทำงาน โดยใช้ค่าสถิติ ค่าความถี่ และร้อยละ ซึ่งแสดงในตารางที่ 4.1 ดังนี้

ตารางที่ 4.1 จำนวน และร้อยละของข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลส่วนบุคคล (n = 312)	จำนวน(คน)	ร้อยละ
1. เจเนอเรชัน		
เจเนอเรชันวาย	184	58.97
เจเนอเรชันซี	128	41.03
รวม	312	100
2. เพศ		
ชาย	134	42.95
หญิง	174	55.77
ไม่ระบุ	4	1.28
รวม	312	100

ตารางที่ 4.1 จำนวน และร้อยละของข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล (n = 312)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
3. สถานภาพ		
โสด	228	73.08
สมรส	82	26.28
ไม่ระบุ	2	0.64
รวม	312	100
4. ระดับการศึกษา		
ปริญญาตรี	204	65.38
ปริญญาโท	108	34.62
รวม	312	100
5. อายุการทำงาน		
อายุงานน้อยกว่า 1 ปี	38	12.18
อายุงาน 1-2 ปี	30	9.62
อายุงาน 3-5 ปี	84	26.92
อายุงาน 5-10 ปี	74	23.72
อายุงานมากกว่า 10 ปี	86	27.56
รวม	312	100

จากตารางที่ 4.1 พบว่าข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม มีดังนี้

เจเนอเรชั่น ส่วนใหญ่เป็นเจเนอเรชั่นวาย อายุ 29-43 ปี จำนวน 184 คน คิดเป็นร้อยละ 58.97 และเจเนอเรชั่นซี อายุ 18-28 ปี จำนวน 128 คนคิดเป็นร้อยละ 41.03 เพศ ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 174 คน คิดเป็นร้อยละ 55.77 รองลงมาคือเพศชาย จำนวน 134 คน คิดเป็นร้อยละ 42.95 และอื่น ๆ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.28 สถานภาพ ส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด จำนวน 228 คน คิดเป็นร้อยละ 73.08 รองลงมาคือ สถานภาพสมรส จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 26.28 และสถานภาพอื่น ๆ จำนวน 2 คน คิดเป็น ร้อยละ 0.67 ระดับการศึกษา ส่วนใหญ่มีการศึกษาปริญญาตรี จำนวน 204 คน คิดเป็นร้อยละ 65.38 และการศึกษาปริญญาโท จำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 34.62 อายุการทำงาน ส่วนใหญ่มีอายุงานมากกว่า 10 ปี จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 27.56 รองลงมาคือ อายุงาน 3-5 ปี จำนวน 84 คน อายุงาน 5-10 ปี จำนวน 74 คน อายุงานน้อยกว่า 1 ปี จำนวน 38 คน และอายุงาน 1-2 ปี จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 26.92, 23.72, 12.18 และ 9.62 ตามลำดับ

4.2 ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของการวิจัย

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์สถิติของตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วย การรับรู้ภาระงาน ค่าตอบแทน และภาวะหมดไฟในการทำงาน โดยแสดงค่าสถิติค่าเฉลี่ย (Mean) ใช้สัญลักษณ์ ($\bar{x}$) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้สัญลักษณ์ (SD) รายละเอียดดังตารางที่ 4.2-4.4 ดังนี้

ตารางที่ 4.2 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ภาระงาน

ตัวแปร	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	การแปล ผล
การรับรู้ด้านปริมาณ			
1. ท่านรู้สึกว่ามีปริมาณงานที่ทำในแต่ละวันมีมาก	3.64	0.94	มาก
2. ท่านต้องทำงานล่วงเวลาเสมอ	3.05	1.23	ปานกลาง
3. ท่านรู้สึกว่ามีปริมาณงานมากเกินไปเมื่อเทียบกับจำนวนผู้ปฏิบัติงาน	3.62	1.06	มาก
4. ท่านรู้สึกว่าคุณต้องเร่งรีบเสมอเพื่อให้งานเสร็จตามเวลา	3.71	0.98	มาก
รวม	3.51	0.87	มาก
การรับรู้ด้านคุณภาพ			
5. ท่านรู้สึกว่างานที่ท่านทำมีขั้นตอนในการปฏิบัติมากเกินไป	3.81	1.04	มาก
6. ท่านรู้สึกว่างานที่ท่านทำต้องใช้ความละเอียดรอบคอบสูง	3.98	0.83	มาก
7. ท่านรู้สึกว่าต้องรับผิดชอบงานหลายอย่างในเวลาเดียวกัน	3.83	0.96	มาก
8. ท่านรู้สึกว่างานที่ท่านทำนั้นยากมาก	2.90	0.93	ปานกลาง
รวม	3.63	0.67	มาก
รวมการรับรู้ภาระงาน	3.57	0.71	มาก

จากตารางที่ 4.2 พบว่าการรับรู้ภาระงานโดยรวมมีค่าเฉลี่ยในระดับมาก เท่ากับ 3.57 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.71 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า การรับรู้ด้านปริมาณ มีค่าเฉลี่ยในระดับมาก เท่ากับ 3.51 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.87 และการรับรู้ด้านคุณภาพ มีค่าเฉลี่ยในระดับมาก เท่ากับ 3.63 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67 เมื่อพิจารณารายประเด็นย่อย พบว่าประเด็นย่อยที่มีระดับ

ค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรกได้แก่ ท่านรู้สึกว่าการที่ท่านต้องใช้ความละเอียดรอบคอบสูง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.83 รองลงมาคือท่านรู้สึกว่าการที่ต้องรับผิดชอบงานหลายอย่างในเวลาเดียวกัน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.83 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.96 ตามด้วย ท่านรู้สึกว่าการที่ท่านทำมีขั้นตอนในการปฏิบัติมากเกินไป ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.81 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.04 และประเด็นย่อยที่มีระดับค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ท่านรู้สึกว่าการที่ท่านทำนั้นยากมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.90 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.93

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคำตอบแทน

ตัวแปร	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การแปลผล
คำตอบแทนที่เป็นตัวเงิน			
1. ท่านได้รับคำตอบแทนที่เหมาะสมกับปริมาณงาน	2.24	1.08	น้อย
2. ท่านได้รับคำตอบแทนที่เหมาะสมกับความสามารถของฉัน	2.28	1.07	น้อย
3. ท่านพอใจกับสวัสดิการที่ฉันได้รับ	2.55	1.19	น้อย
4. คำตอบแทนมีความสอดคล้องกับสถานะเศรษฐกิจในปัจจุบัน	2.07	1.09	น้อย
5. เงินเดือนของท่านปรับขึ้นอย่างเหมาะสม	1.99	0.99	น้อย
รวม	2.23	0.79	น้อย
คำตอบแทนที่ไม่ใช่ตัวเงิน			
6. องค์กรของท่านมีสายการบังคับบัญชาที่ดี	2.63	1.25	ปานกลาง
7. ท่านมีเพื่อนร่วมงานที่ดีทำให้ทำงานได้อย่างมีความสุข	3.71	1.12	มาก
8. ระบบการทำงานขององค์กรสนับสนุนการทำงานของท่านเป็นอย่างดี	2.36	1.12	น้อย
9. ท่านรู้สึกเป็นที่ยอมรับและมีส่วนร่วมในองค์กร	3.11	1.10	ปานกลาง
10. องค์กรของท่านมีแผนการเลื่อนตำแหน่งที่ชัดเจน	2.37	1.08	น้อย
รวม	2.83	0.77	ปานกลาง
รวมความพึงพอใจในคำตอบแทน	2.53	0.68	น้อย

จากตารางที่ 4.3 พบว่าความพึงพอใจในคำตอบแทนโดยรวมมีค่าเฉลี่ยในระดับน้อย เท่ากับ 2.53 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.68 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า คำตอบแทนที่เป็นตัวเงิน มีค่าเฉลี่ยใน

ระดับน้อย เท่ากับ 2.23 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.79 และค่าตอบแทนที่ไม่ใช่ตัวเงิน มีค่าเฉลี่ยในระดับปานกลาง เท่ากับ 2.83 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.77 เมื่อพิจารณารายประเด็นย่อย พบว่า ประเด็นย่อยที่มีระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรกได้แก่ ท่านมีเพื่อนร่วมงานที่ดีทำให้ทำงานได้อย่างมีความสุข ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.71 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.12 รองลงมาคือท่านรู้สึกเป็นที่ยอมรับและมีส่วนร่วมในองค์กร ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.11 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.10 ตามด้วยองค์กรของท่านมีสายการบังคับบัญชาที่ดี ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.63 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.25 และประเด็นย่อยที่มีระดับค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือเงินเดือนของท่านปรับขึ้นอย่างเหมาะสมค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.99 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.99

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของภาวะหมดไฟในการทำงาน

ตัวแปร	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การแปลผล
ด้านความอ่อนล้า			
1. ท่านรู้สึกห่อเหี่ยว และอ่อนเพลียจากการทำงาน	3.42	0.93	มาก
2. ท่านรู้สึกเหนื่อยเมื่อตื่นขึ้นมาในตอนเช้า และต้องไปทำงานในวันนั้น	3.34	0.97	ปานกลาง
3. การทำงานทั้งวันเป็นความกดดันอย่างยิ่งสำหรับท่าน	2.93	0.92	ปานกลาง
4. ท่านรู้สึกเบื่อหน่ายจากงานของท่าน	3.18	1.02	ปานกลาง
รวม	3.22	0.76	ปานกลาง
ด้านการเมินเฉย			
5. ท่านมีความกระตือรือร้นในการทำงานลดลง	3.22	1.00	ปานกลาง
6. ท่านไม่ค่อยยกทำงานของท่านโดยไม่ต้องสนใจสิ่งรอบข้าง	3.39	1.05	ปานกลาง
7. ท่านรู้สึกว่างงานที่ไม่สำคัญกับท่าน	2.36	0.94	น้อย
8. ท่านรู้สึกเย็นชาและไม่แยแสว่างงานที่ท่านทำจะเป็นประโยชน์ต่อใครหรือไม่	2.19	1.00	น้อย
9. ท่านไม่ใส่ใจความรู้สึกของผู้มารับบริการ (ลูกค้าหรือผู้ที่รับงานต่อจากท่าน)	1.88	0.84	น้อย
รวม	2.61	0.68	ปานกลาง

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของภาวะหมดไฟในการทำงาน (ต่อ)

ตัวแปร	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	การแปล ผล
ด้านการไม่มีประสิทธิภาพ			
10. ท่านไม่สามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ	2.32	0.90	น้อย
11. ในความเห็นของท่าน ท่านยังไม่ประสบความสำเร็จในงานที่ทำ	3.08	0.91	ปานกลาง
12. ท่านรู้สึกว่าคุณมีความสามารถน้อยกว่าคนอื่น	2.50	0.89	น้อย
13. ท่านรู้สึกว่าคุณไม่สามารถให้บริการผู้มารับบริการ (ลูกค้าหรือผู้ที่รับงานต่อจากท่าน) ได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ	2.26	0.82	น้อย
14. ท่านรู้สึกไร้ความสามารถในการทำงาน	2.02	0.93	น้อย
รวม	2.44	0.68	น้อย
รวมภาวะหมดไฟในการทำงาน	2.82	0.60	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.4 พบว่าภาวะหมดไฟในการทำงานโดยรวมมีค่าเฉลี่ยในระดับปานกลาง เท่ากับ 2.82 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.60 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านความอ่อนล้า มีค่าเฉลี่ยในระดับปานกลาง เท่ากับ 3.22 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.76 ด้านการเมินเฉย มีค่าเฉลี่ยในระดับปานกลาง เท่ากับ 2.61 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.68 และด้านการไม่มีประสิทธิภาพ มีค่าเฉลี่ยในระดับน้อย เท่ากับ 2.44 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.68 เมื่อพิจารณารายประเด็นย่อย พบว่าประเด็นย่อยที่มีระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรกได้แก่ ท่านรู้สึกห่อเหี่ยว และอ่อนเพลียจากการทำงานค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.42 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.93 รองลงมาคือท่านไม่อยากทำงานของท่านโดยไม่ต้องสนใจสิ่งรอบข้าง 3.39 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.05 ตามด้วยท่านรู้สึกเหนื่อยเมื่อตื่นขึ้นมาในตอนเช้า และต้องไปทำงานในวันนั้น ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.34 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.97 และประเด็นย่อยที่มีระดับค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือท่านไม่ใส่ใจความรู้สึกของผู้มารับบริการ (ลูกค้าหรือผู้ที่รับงานต่อจากท่าน) ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.88 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.84

4.3 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน ซึ่งผลการวิเคราะห์แสดงตามตารางที่ 4.5 ดังนี้

ตารางที่ 4.5 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

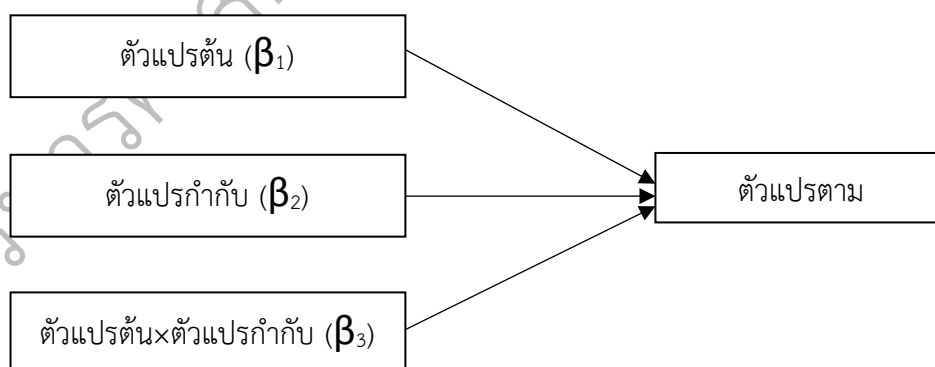
ตัวแปร (n=312)	1	2	3
1. การรับรู้ภาระงาน	1	-0.032	.316**
2. ค่าตอบแทน	-0.032	1	-.240**
3. ภาวะหมดไฟในการทำงาน	.316**	-.240**	1

**p < 0.01

จากตารางที่ 4.5 ผลการวิเคราะห์พบว่า การรับรู้ภาระงานมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับภาวะหมดไฟในการทำงานโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.316 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และมีความสัมพันธ์เชิงลบกับค่าตอบแทนโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -0.032 และค่าตอบแทนมีความสัมพันธ์เชิงลบกับภาวะหมดไฟในการทำงานโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -0.240 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

4.4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมุติฐานการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดให้การรับรู้ภาระงานเป็นตัวแปรต้น ภาวะหมดไฟในการทำงานเป็นตัวแปรตาม ค่าตอบแทนเป็นตัวแปรกำกับ ขั้นตอนการทดสอบอิทธิพลการเป็นตัวแปรกำกับผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดของบาร์อนและเคนนี (Baron & Kenny, 1986) โดยการนำตัวแปรต้น ตัวแปรกำกับ และผลคูณของตัวแปรต้นกับตัวแปรกำกับที่ต้องการทดสอบ เข้ามาใช้ในการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเป็นลำดับ เพื่อทดสอบสถิติของตัวแปรค่าตอบแทนในการกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ภาระงานกับภาวะหมดไฟในการทำงาน โดยมีโมเดลการทดสอบดังภาพที่ 4.1

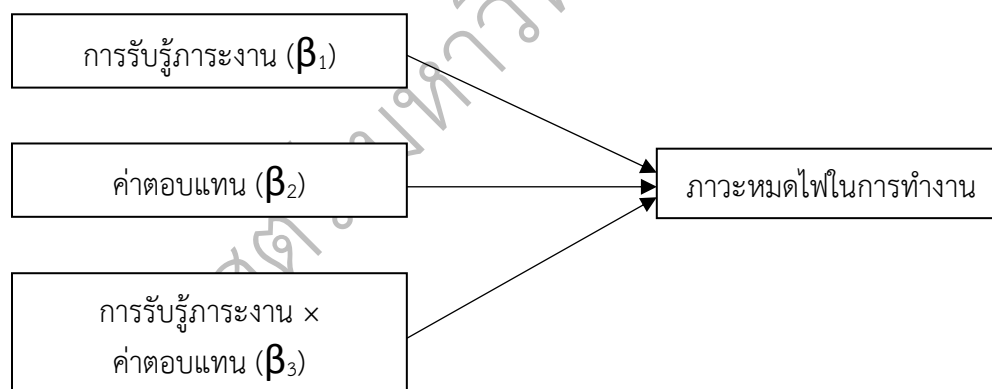
ภาพที่ 4.1 โมเดลการทดสอบตัวแปรกำกับตามแนวคิดของบาร์อนและเคนนี
ที่มา: Baron & Kenny (1986)

ความหมายของสัญลักษณ์วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเชิงซ้อน (Hierarchical Multiple Regression Model)

β	คือ	ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย
Constant	คือ	ค่าคงที่
t	คือ	t-test
R	คือ	Correlation (ค่าสัมประสิทธิ์พหุคูณ)
R^2	คือ	R Square (ค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ)
ΔR^2	คือ	R Square ที่มีการปรับแก้ให้ถูกต้องมากขึ้น
F	คือ	F-test (ค่าความแปรปรวน)

4.4.1 การสร้างสมการทำนายการเป็นตัวแปรกำกับของค่าตอบแทน

โดยการทดสอบตัวแปรกำกับจะเป็นจริง ก็ต่อเมื่อปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นกับตัวแปรกำกับ หรือ β_3 โดยค่า β และค่า ΔR^2 มีอิทธิพลต่อตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กระทำโดยควบคุมตัวแปรต้น และตัวแปรตามให้คงที่ และใช้สถิติวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเชิงซ้อน (Hierarchical Multiple Regression Model) ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความเป็นตัวแปรกำกับของค่าตอบแทน โดยมีการรับรู้ภาระงานเป็นตัวแปรต้น และภาวะหมดไฟในการทำงานเป็นตัวแปรตาม ดังแสดงในภาพที่ 4.2

ภาพที่ 4.2 โมเดลการทดสอบความเป็นตัวแปรกำกับของค่าตอบแทนตามแนวคิดของบาร์อนและเคนนี

ที่มา: Baron & Kenny (1986)

ขั้นที่ 1 นำตัวแปรการรับรู้ภาระงานและค่าตอบแทน มาวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณเพื่อทำนายภาวะหมดไฟในการทำงาน ซึ่งจะได้สมการถดถอย ดังนี้

$$\text{ภาวะหมดไฟในการทำงาน} = \beta_0(\text{ค่าคงที่}) + \beta_1(\text{การรับรู้ภาระงาน}) + \beta_2(\text{ค่าตอบแทน})$$

ขั้นที่ 2 นำตัวแปรการรับรู้ภาระงานและค่าตอบแทน มาวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณเพื่อทำนายภาวะหมดไฟในการทำงาน โดยเพิ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ภาระงานกับค่าตอบแทน ซึ่งจะได้สมการถดถอย ดังนี้

ภาวะหมดไฟในการทำงาน = β_0 (ค่าคงที่) + β_1 (การรับรู้ภาระงาน) + β_2 (ค่าตอบแทน) + β_3 (การรับรู้ภาระงาน x ค่าตอบแทน)

ทั้งนี้การถดถอยพหุคูณเชิงซ้อน เพื่อทำนายความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ภาระงานกับภาวะหมดไฟในการทำงาน โดยมีค่าตอบแทนเป็นตัวแปรกำกับ ได้ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเชิงซ้อนของการรับรู้ภาระงานกับภาวะหมดไฟในการทำงาน โดยมีค่าตอบแทนเป็นตัวแปรกำกับ

ตัวแปร	β	Constant	t	R	R ²	ΔR^2	F
ขั้นที่ 1		2.399		0.391	0.153	0.148	27.923
การรับรู้ภาระงาน (β_1)	0.262		5.902 (.000)**				(.000)**
ค่าตอบแทน (β_2)	-0.203		-4.394 (.000)**				
ขั้นที่ 2		3.773		0.410	0.168	0.160	20.722
การรับรู้ภาระงาน (β_1)	-0.113		-0.682 (0.495)				(.000)**
ค่าตอบแทน (β_2)	-0.758		-3.144 (.002)**				
การรับรู้ภาระงาน x ค่าตอบแทน (β_3)	0.152		2.346 (0.02)*				

** $p < 0.01$

จากตารางที่ 4.6 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเชิงซ้อน การทดสอบความเป็นตัวแปรกำกับของค่าตอบแทน โดยมีการรับรู้ภาระงานเป็นตัวแปรต้น และภาวะหมดไฟในการทำงานเป็นตัวแปรตาม ได้ผลดังนี้

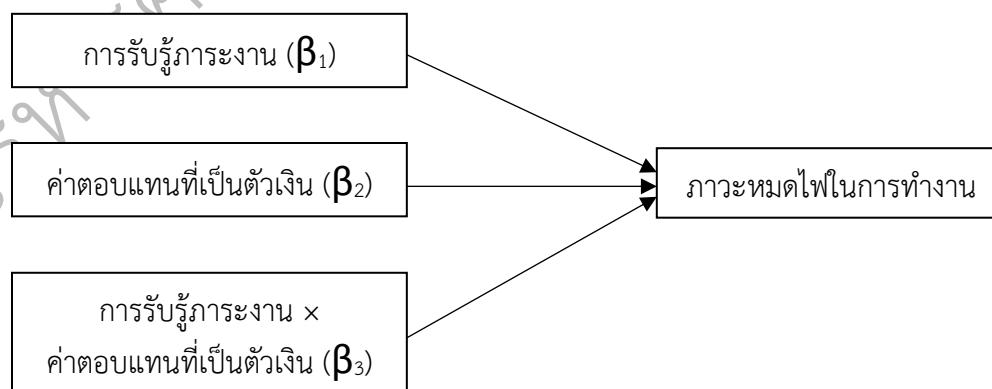
ขั้นที่ 1 การวิเคราะห์อิทธิพลหลัก (Main Effect) พบว่า การรับรู้ภาระงาน และค่าตอบแทน สามารถร่วมกันทำนายภาวะหมดไฟในการทำงานได้ โดยสามารถอธิบายการผันแปรของภาวะหมดไฟในการทำงานได้ร้อยละ 14.8 (Adjusted R Square เท่ากับ .148) และค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของภาระงาน หรือ β_1 มีค่า β เป็นบวกเท่ากับ 0.262, ค่า t เท่ากับ 5.902 และมีค่า p-value เท่ากับ .000 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และค่าตอบแทน หรือ β_2 มีค่า β เป็นลบเท่ากับ -0.203, ค่า t เท่ากับ -4.394 และมีค่า p-value เท่ากับ .000 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

0.01 แสดงว่า การรับรู้ภาระงาน และค่าตอบแทน เป็นตัวแปรทำนายภาวะหมดไฟในการทำงานได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 สรุปได้ว่าการรับรู้ภาระงานมีผลกระทบเชิงบวกต่อภาวะหมดไฟในการทำงาน และค่าตอบแทนมีผลกระทบเชิงลบต่อภาวะหมดไฟในการทำงาน อธิบายได้ว่าเมื่อพนักงานรับรู้ว่ามีภาระงานเพิ่มขึ้นจะเกิดภาวะหมดไฟในการทำงานเพิ่มขึ้น และเมื่อพนักงานได้รับค่าตอบแทนเพิ่มขึ้นจะทำให้ภาวะหมดไฟในการทำงานลดลง

ขั้นที่ 2 การวิเคราะห์อิทธิพลของผลปฏิสัมพันธ์ (Interaction Effect) ระหว่างการรับรู้ภาระงาน และค่าตอบแทนพบว่า ผลปฏิสัมพันธ์ของการรับรู้ภาระงาน และค่าตอบแทน สามารถอธิบายการผันแปรของภาวะหมดไฟในการทำงานได้ร้อยละ 16 (Adjusted R Square เท่ากับ .160) นั่นคือ การเพิ่มค่าปฏิสัมพันธ์การรับรู้ภาระงาน และค่าตอบแทน เข้าไปในสมการอธิบายการผันแปรของภาวะหมดไฟในการทำงานได้เพิ่มเติมร้อยละ 1.2 การรับรู้ภาระงานมีค่า β ลดลงจาก 0.262 เป็น -0.113 ค่าตอบแทนมีค่า β ลดลงจาก -0.203 เป็น -0.758 ค่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ภาระงาน และค่าตอบแทน หรือ β_3 มีค่า β เป็นบวกเท่ากับ 0.152, t เท่ากับ 2.346 และ ค่า p-value เท่ากับ 0.02 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 สรุปได้ว่าค่าตอบแทนเป็นตัวแปรกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ภาระงานกับภาวะหมดไฟในการทำงาน อธิบายได้ว่าผลของการรับรู้ภาระงานที่มีต่อภาวะหมดไฟในการทำงานจะลดลงเมื่อพนักงานได้รับค่าตอบแทนจากการทำงาน

4.4.2 การสร้างสมการทำนายการเป็นตัวแปรกำกับของค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงิน

โดยการทดสอบตัวแปรกำกับจะเป็นจริง ก็ต่อเมื่อปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นกับตัวแปรกำกับ หรือ β_3 โดยค่า β และค่า ΔR^2 มีอิทธิพลต่อตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กระทำโดยควบคุมตัวแปรต้น และตัวแปรตามให้คงที่ และใช้สถิติวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเชิงซ้อน (Hierarchical Multiple Regression Model) ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความเป็นตัวแปรกำกับของค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงิน โดยมีการรับรู้ภาระงานเป็นตัวแปรต้น และภาวะหมดไฟในการทำงานเป็นตัวแปรตาม ดังแสดงในภาพที่ 4.3

ภาพที่ 4.3 โมเดลการทดสอบความเป็นตัวแปรกำกับของค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงินตามแนวคิดของบาร์อนและเคนนี่

ที่มา: Baron & Kenny (1986)

ขั้นที่ 1 นำตัวแปรการรับรู้ภาระงานและค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงิน มาวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณเพื่อทำนายภาวะหมดไฟในการทำงาน ซึ่งจะได้สมการถดถอย ดังนี้

ภาวะหมดไฟในการทำงาน = β_0 (ค่าคงที่) + β_1 (การรับรู้ภาระงาน) + β_2 (ค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงิน)

ขั้นที่ 2 นำตัวแปรการรับรู้ภาระงานและค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงิน มาวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณเพื่อทำนายภาวะหมดไฟในการทำงาน โดยเพิ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ภาระงานกับค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงิน ซึ่งจะได้สมการถดถอย ดังนี้

ภาวะหมดไฟในการทำงาน = β_0 (ค่าคงที่) + β_1 (การรับรู้ภาระงาน) + β_2 (ค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงิน) + β_3 (การรับรู้ภาระงาน $\times$ ค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงิน)

ทั้งนี้การถดถอยพหุคูณเชิงซ้อน เพื่อทำนายความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ภาระงานกับภาวะหมดไฟในการทำงาน โดยมีค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงิน เป็นตัวแปรกำกับ ได้ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเชิงซ้อนของการรับรู้ภาระงานกับภาวะหมดไฟในการทำงาน โดยมีค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงินเป็นตัวแปรกำกับ

ตัวแปร	β	Constant	t	R	R ²	ΔR^2	F
ขั้นที่ 1		2.063		0.332	0.110	0.105	19.167
การรับรู้ภาระงาน (β_1)	0.261		5.693 (.000)**				(.000)**
ค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงิน (β_2)	-0.077		-1.884 (0.060)				
ขั้นที่ 2		2.791		0.341	0.116	0.108	13.513
การรับรู้ภาระงาน (β_1)	0.064		0.445 (0.656)				(.000)**
ค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงิน (β_2)	-0.409		-1.744 (0.082)				
การรับรู้ภาระงาน $\times$ ค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงิน (β_3)	0.090		1.439 (0.151)				

** $P < 0.01$

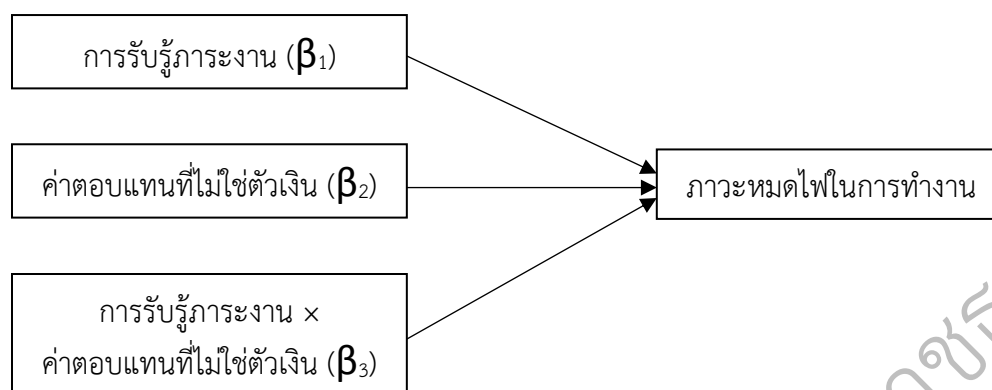
จากตารางที่ 4.7 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเชิงซ้อน การทดสอบความเป็นตัวแปรกำกับของค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงิน โดยมีการรับรู้ภาระงานเป็นตัวแปรต้น และภาวะหมดไฟในการทำงานเป็นตัวแปรตาม ได้ผลดังนี้

ขั้นที่ 1 การวิเคราะห์อิทธิพลหลัก (Main Effect) พบว่า การรับรู้ภาระงาน และค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงิน สามารถร่วมกันทำนายภาวะหมดไฟในการทำงานได้ โดยสามารถอธิบายการผันแปรของภาวะหมดไฟในการทำงานได้ร้อยละ 10.5 (Adjusted R Square เท่ากับ .105) และค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของภาระงาน หรือ β_1 มีค่า β เป็นบวกเท่ากับ 0.261, ค่า t เท่ากับ 5.693 และมีค่า p-value เท่ากับ .000 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แสดงว่า การรับรู้ภาระงานเป็นตัวแปรทำนายภาวะหมดไฟในการทำงานได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 และค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงิน หรือ β_2 มีค่า β เป็นลบเท่ากับ -0.077, ค่า t เท่ากับ -1.884 และมีค่า p-value เท่ากับ 0.060 แสดงว่าค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงิน ไม่เป็นตัวแปรทำนายภาวะหมดไฟในการทำงาน

ขั้นที่ 2 การวิเคราะห์อิทธิพลของผลปฏิสัมพันธ์ (Interaction Effect) ระหว่างการรับรู้ภาระงาน และค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงิน พบว่า ผลปฏิสัมพันธ์ของการรับรู้ภาระงาน และค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงิน สามารถอธิบายการผันแปรของภาวะหมดไฟในการทำงานได้ร้อยละ 10.8 (Adjusted R Square เท่ากับ .108) นั่นคือ การเพิ่มค่าปฏิสัมพันธ์การรับรู้ภาระงาน และค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงินเข้าไปในสมการอธิบายการผันแปรของภาวะหมดไฟในการทำงานได้เพิ่มเติมร้อยละ 0.3 การรับรู้ภาระงานมีค่า β ลดลงจาก 0.261 เป็น 0.064 ค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงินมีค่า β ลดลงจาก -0.077 เป็น -0.409 ค่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ภาระงาน และค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงิน หรือ β_3 มีค่า β เป็นบวกเท่ากับ 0.090, t เท่ากับ 1.439 และ ค่า p-value เท่ากับ 0.151 แสดงว่าค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงินไม่เป็นตัวแปรกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ภาระงานและภาวะหมดไฟในการทำงาน

4.4.3 การสร้างสมการทำนายการเป็นตัวแปรกำกับของค่าตอบแทนที่ไม่ใช่ตัวเงิน

โดยการทดสอบตัวแปรกำกับจะเป็นจริง ก็ต่อเมื่อปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นกับตัวแปรกำกับ หรือ β_3 โดยค่า β และค่า ΔR^2 มีอิทธิพลต่อตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กระทำโดยควบคุมตัวแปรต้น และตัวแปรตามให้คงที่ และใช้สถิติวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเชิงซ้อน (Hierarchical Multiple Regression Model) ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความเป็นตัวแปรกำกับของค่าตอบแทนที่ไม่ใช่ตัวเงิน โดยมีการรับรู้ภาระงานเป็นตัวแปรต้น และภาวะหมดไฟในการทำงานเป็นตัวแปรตามดังแสดงในภาพที่ 4.3

ภาพที่ 4.3 โมเดลการทดสอบความเป็นตัวแปรกำกับของค่าตอบแทนที่ไม่ใช่ตัวเงินตามแนวคิดของบาร์อนและเคนนี
ที่มา: Baron & Kenny (1986)

ขั้นที่ 1 นำตัวแปรการรับรู้ภาระงานและค่าตอบแทนที่ไม่ใช่ตัวเงิน มาวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณเพื่อทำนายภาวะหมดไฟในการทำงาน ซึ่งจะได้สมการถดถอย ดังนี้

ภาวะหมดไฟในการทำงาน = β_0 (ค่าคงที่) + β_1 (การรับรู้ภาระงาน) + β_2 (ค่าตอบแทนที่ไม่ใช่ตัวเงิน)

ขั้นที่ 2 นำตัวแปรการรับรู้ภาระงานและค่าตอบแทนที่ไม่ใช่ตัวเงิน มาวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณเพื่อทำนายภาวะหมดไฟในการทำงาน โดยเพิ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ภาระงานกับค่าตอบแทนที่ไม่ใช่ตัวเงิน ซึ่งจะได้สมการถดถอย ดังนี้

ภาวะหมดไฟในการทำงาน = β_0 (ค่าคงที่) + β_1 (การรับรู้ภาระงาน) + β_2 (ค่าตอบแทนที่ไม่ใช่ตัวเงิน) + β_3 (การรับรู้ภาระงาน × ค่าตอบแทนที่ไม่ใช่ตัวเงิน)

ทั้งนี้การถดถอยพหุคูณเชิงซ้อน เพื่อทำนายความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ภาระงานกับภาวะหมดไฟในการทำงาน โดยมีค่าตอบแทนที่ไม่ใช่ตัวเงินเป็นตัวแปรกำกับ ได้ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเชิงซ้อนของการรับรู้ภาระงานกับภาวะหมดไฟในการทำงาน โดยมีค่าตอบแทนที่ไม่ใช่ตัวเงินเป็นตัวแปรกำกับ

ตัวแปร	β	Constant	t	R	R ²	ΔR^2	F
ขั้นที่ 1		2.490		0.437	0.191	0.186	36.521
การรับรู้ภาระงาน (β_1)	0.279		6.425 (.000)**				(.000)**
ค่าตอบแทนที่ไม่ใช่ตัวเงิน (β_2)	-0.234		-5.898 (.000)**				

ตารางที่ 4.8 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเชิงซ้อนของการรับรู้ภาระงานกับภาวะหมดไฟในการทำงาน โดยมีค่าตอบแทนที่ไม่ใช่ตัวเงินเป็นตัวแปรกำกับ (ต่อ)

ตัวแปร	β	Constant	t	R	R ²	ΔR^2	F
ขั้นที่ 2		3.277		0.445	0.198	0.190	25.293
การรับรู้ภาระงาน (β_1)	0.055		0.366 (0.714)				(.000)**
ค่าตอบแทนที่ไม่ใช่ตัวเงิน (β_2)	-0.519		-2.808 (.005)**				
การรับรู้ภาระงาน $\times$ ค่าตอบแทนที่ไม่ใช่ตัวเงิน (β_3)	0.081		1.577 (0.116)				

** $P < 0.01$

จากตารางที่ 4.8 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเชิงซ้อน การทดสอบความเป็นตัวแปรกำกับของค่าตอบแทนที่ไม่ใช่ตัวเงิน โดยมีการรับรู้ภาระงานเป็นตัวแปรต้น และภาวะหมดไฟในการทำงานเป็นตัวแปรตาม ได้ผลดังนี้

ขั้นที่ 1 การวิเคราะห์อิทธิพลหลัก (Main Effect) พบว่า การรับรู้ภาระงาน และค่าตอบแทนที่ไม่ใช่ตัวเงิน สามารถร่วมกันทำนายภาวะหมดไฟในการทำงานได้ โดยสามารถอธิบายการผันแปรของภาวะหมดไฟในการทำงานได้ร้อยละ 18.6 (Adjusted R Square เท่ากับ .186) และค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของภาระงาน หรือ β_1 มีค่า β เป็นบวกเท่ากับ 0.279, ค่า t เท่ากับ 6.425 และมีค่า p-value เท่ากับ .000 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และค่าตอบแทนที่ไม่ใช่ตัวเงิน หรือ β_2 มีค่า β เป็นลบเท่ากับ -0.234, ค่า t เท่ากับ -5.898 และมีค่า p-value เท่ากับ .000 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แสดงว่า การรับรู้ภาระงาน และค่าตอบแทนที่ไม่ใช่ตัวเงิน เป็นตัวแปรทำนายภาวะหมดไฟในการทำงานได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 สรุปได้ว่าเมื่อค่าตอบแทนที่ไม่ใช่ตัวเงินมากขึ้นภาวะหมดไฟในการทำงานจะลดลง

ขั้นที่ 2 การวิเคราะห์อิทธิพลของผลปฏิสัมพันธ์ (Interaction Effect) ระหว่างการรับรู้ภาระงาน และค่าตอบแทนที่ไม่ใช่ตัวเงิน พบว่า ผลปฏิสัมพันธ์ของการรับรู้ภาระงาน และค่าตอบแทนที่ไม่ใช่ตัวเงิน สามารถอธิบายการผันแปรของภาวะหมดไฟในการทำงานได้ร้อยละ 19 (Adjusted R Square เท่ากับ .190) นั่นคือ การเพิ่มค่าปฏิสัมพันธ์การรับรู้ภาระงาน และค่าตอบแทนที่ไม่ใช่ตัวเงิน เข้าไปในสมการอธิบายการผันแปรของภาวะหมดไฟในการทำงานได้เพิ่มเติมร้อยละ 0.4 การรับรู้ภาระงานมีค่า β ลดลงจาก 0.279 เป็น 0.055 ค่าตอบแทนมีค่า β ลดลงจาก -0.234 เป็น -0.519 ค่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ภาระงาน และค่าตอบแทนที่ไม่ใช่ตัวเงิน หรือ β_3 มีค่า β

เป็นบวกเท่ากับ 0.081, t เท่ากับ 1.577 และ ค่า p -value เท่ากับ 0.116 แสดงว่าค่าตอบแทนที่ไม่ใช่ตัวเงินไม่เป็นตัวแปรกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ภาระงานและภาวะหมดไฟในการทำงาน

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ว่า ยอมรับสมมติฐานการวิจัยทั้ง 2 ข้อ คือ 1) การรับรู้ภาระงานมีผลกระทบเชิงบวกต่อภาวะหมดไฟในการทำงาน 2) ค่าตอบแทนเป็นตัวแปรกำกับที่ส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ภาระงานกับภาวะหมดไฟในการทำงาน อย่างไรก็ตามค่าตอบแทนดังกล่าวเป็นผลรวมของค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงิน และค่าตอบแทนที่ไม่ใช่ตัวเงิน แต่เมื่อวิเคราะห์แยกค่าตอบแทนที่ไม่ใช่ตัวเงิน และค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงิน พบว่าทั้งสองตัวแปรไม่เป็นตัวแปรกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ภาระงานกับภาวะหมดไฟในการทำงาน อย่างไรก็ตามผลการวิเคราะห์พบว่าค่าตอบแทนที่ไม่ใช่ตัวเงินมีอิทธิพลทางลบต่อภาวะหมดไฟในการทำงาน ในทางตรงข้ามค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงินไม่มีอิทธิพลต่อภาวะหมดไฟในการทำงาน